

Arrest

nr. 80 306 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 december 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn : Nigeria(Bondsrepubl.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 27.11.2011 is aangekomen in België. Eén dag later, op 28.11.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Bondsrepubliek Nigeria (verder: Nigeria) te bezitten en geboren te zijn in “Benin City” in 1982, later gecorrigeerd naar 01.01.1982.

Uit het Eurodacverslag van 28.11.2011 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 21.12.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 05.12.2011 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 30.11.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Italië. Betrokkene verklaarde verder dat ze rond augustus 1999 vanuit Nigeria vertrok per wagen richting Togo vanwaar ze doorreisde naar een onbekende bestemming. Vervolgens zou ze in Marokko terecht gekomen zijn vanwaar ze met de speedboot naar Spanje gereisd zou zijn. In Spanje zou ze vervolgens gedurende één jaar verbleven hebben in Madrid om vervolgens met het vliegtuig naar Italië te reizen. In Italië zou ze verbleven hebben van 2002 tot aan haar vertrek naar België in 2011. Betrokkene verklaarde dat ze in Italië asiel aanvroeg. Ze denkt dat het in 2009 was maar de periode is haar onbekend. Betrokkene verklaarde verder dat haar asielaanvraag zou zijn afgewezen in 2009. Vervolgens zou ze tot 2011 in Italië gebleven zijn alvorens vanuit Italië met de trein via Frankrijk naar België te reizen. Op 27.11.2011 zou ze in België zijn aangekomen waar ze één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 28.11.2011 werd voor betrokkene en haar minderjarige dochter Bari Maria Princes (°19.06.2007) op 05.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 21.12.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 05.12.2011 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze dient aan te bieden. Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar Nigeria en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Nigeria vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde dat met betrekking tot familieleden dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar Dublin-gehoor door de DVZ op 30.11.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij specifiek in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 19).

Aangaande de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat haar kind in Italië niet naar school kan gaan omdat ze niet over de juiste documenten beschikt en dat ze er ook geen opvang kreeg (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvraag ergens in 2009 werd afgewezen. Dat betrokkene nadat haar asielaanvraag werd afgewezen eventueel geen opvang meer zou hebben gekregen kan niet automatisch beschouwd worden als een schending van de Europese opvangrichtlijn 2003/09/EG van 27.01.2003. Betrokkene verklaarde immers zelf dat haar asielaanvraag in Italië werd afgewezen. Derhalve dient zij door de Italiaanse autoriteiten niet automatisch als asielzoekster beschouwd te worden waarop de minimumnormen uit Europese opvangrichtlijn 2003/09/EG van 27.01.2003 van toepassing zijn. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat ze na een eventuele overdracht naar Italië in het kader van de Dublin-II-Verordening automatisch geen opvang zou krijgen indien ze zich bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten zou aanmelden. Dat haar dochter in Italië niet naar school zou kunnen omdat ze niet over de juiste documenten zou beschikken, maakt betrokkene bovendien op geen enkele wijze aannemelijk hetgeen op zijn minst kan verwacht worden indien men dit als reden inroept om zich te verzetten tegen een mogelijke overdracht naar Italië. Betrokkene toont evenmin aan dat zelfs indien haar dochter niet naar school zou hebben kunnen gaan omdat ze niet in het bezit was van de juiste documenten dat betrokkene zich tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten gericht heeft om deze documenten te verkrijgen of dat ze enig aantoonbaar initiatief ondernomen heeft om deze documenten in haar bezit te krijgen, indien dit nodig geweest zou zijn. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 30.11.2011 dat deze goed is (DVZ, vraag 20). Er zijn derhalve geen concrete aanwijzingen dat betrokkene en haar dochter niet in staat zouden zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr.

343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 16.1.e, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar minderjarige dochter het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij formuleert haar grieven als volgt:

"(...)

Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden, Terwijl, op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Opvangrichtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten) niet correct gebeurde;

De asielprocedure

Voor een volledig overzicht van de asielprocedure in Italië, met kritiek op bepaalde punten:

Zie NAV, nr 3 juni 2009 p 176 - 186, door Meester Alessandra Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International - kopie in bijlage.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005 (uit voormeld artikel)

- *Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).*
- *Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.*
- *Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.*
- *Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.*
- *Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.*

Opvang van asielzoekers in Italië

Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië wordt verwezen naar het voormeld artikel als bijlage.

Hier wordt samengevat dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande, had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan hetgeen hoger werd uiteengezet. Het is dus niet correct dat de DVZ motiveert dat "De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, ...".

Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een artikel toe van Mr. Alessandra Ricci Ascoli getiteld "Asiel in Zuid-Europa" en een internetartikel van UNHCR over naar Libië teruggedreven asielzoekers "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye".

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet juncto artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoekster van 28 november 2011 werd vastgesteld dat haar vingerafdrukken reeds op 28 januari 2010 werden genomen in Italië, waarbij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 december 2011 een verzoek tot overname gericht werd aan de Italiaanse autoriteiten. Op 21 december 2011 werden de Italiaanse autoriteiten ervan op de hoogte gebracht dat de termijn uit artikel 20, §1, b) van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening) verstreken is waardoor zij middels een zogeheten "tacit agreement" verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek. Dienvolgens dringt zich de terugleiding van verzoekster naar Italië zich op. De Raad merkt op dat verzoekster voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet in het minst betwist of weerlegt.

3.4. In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat Italië gebonden is door dezelfde internationale verplichtingen als België, het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en de asielaanvraag zal behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Er zijn luidens de bestreden beslissing geen redenen om te vermoeden dat verzoekster in Italië een reëel

risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster maakt, zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, ook niet aannemelijk dat zij naar Nigeria zou worden gerepatriëerd alvorens haar asielaanvraag zou worden behandeld. Er wordt in de beslissing tevens gewezen op het feit dat verzoekster geen familieleden in België of elders in Europa heeft waardoor er geen reden is om toepassing te maken van de artikelen 7 of 15 van de Dublin-II-Verordening. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoekster geen specifieke reden had om in België asiel aan te vragen en dat verzoeksters verklaring dat zij in Italië geen opvang kreeg niet automatisch aanzien kan worden als een schending van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Opvangrichtlijn) omdat haar asielaanvraag volgens haar verklaringen reeds in 2009 werd afgewezen, waardoor er geen verplichting (meer) bestond om in opvang te voorzien. Met betrekking tot de verklaring van verzoekster dat haar dochter in Italië niet naar school zou kunnen gaan omdat ze niet over de vereiste documenten beschikt, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij haar bewering niet aannemelijk maakt en evenmin aantoonbaar dat zij zich tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten heeft gewend om de vereiste documenten te verkrijgen waardoor de door haar aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië niet gerechtvaardigd zijn.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat. Verzoekster is het enkel oneens met de overweging uit de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag zal worden behandeld overeenkomstig de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Volgens verzoekster is de omzetting in Italië van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) en de Opvangrichtlijn immers niet correct gebeurd, wat zou blijken uit de artikels die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Om die reden had de Dienst Vreemdelingenzaken volgens verzoekster schriftelijke garanties moeten vragen over de mogelijkheden tot opvang omdat anders de mogelijkheid tot toegang tot de asielprocedure kan worden ontzegd en het principe van non-refoulement wordt gehypothekerd. Verzoekster maakt echter met haar verwijzing naar de artikels over de asielprocedure in Italië niet concreet aannemelijk dat zij geen opvang zal genieten na haar eventuele transfer naar Italië. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde in 2009 in Italië een asielprocedure te hebben doorlopen waarbij haar asielaanvraag werd afgewezen, waardoor het feit dat zij geen opvang genoot in Italië, zoals zij aangaf, wellicht het gevolg is van die afwijzing van haar asielaanvraag. Verzoekster toont evenmin aan dat haar situatie na een Dublin-transfer kan worden gelijkgesteld met deze van de bootvluchtelingen die naar Libië werden teruggedreven uit het door haar als bijlage toegevoegde artikel van UNHCR. Met haar algemene opmerkingen over het verloop van de asielprocedure en het opvangsysteem in Italië die geenszins op haar persoonlijke situatie worden betrokken, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

3.6. Verzoekster werpt in haar enig middel tevens de schending op van artikel 3 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herhaalt dat uit de verklaringen van verzoekster zoals deze zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat er geen specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster dient terug te keren naar Italië, aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Italië, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het

intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, § 17). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoekster om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.7. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

3.8. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

3.9. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet deze laatste over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepasten tijde

deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.10. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Verzoekster heeft blijkens het administratief dossier geen specifieke reden opgegeven waarom haar asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld en maakte enkel melding gemaakt van het feit dat haar kind niet naar school kon gaan in Italië omdat ze de juiste documenten niet had en dat ze geen opvang kreeg (cf. zgn. Dublin-interview). In de bestreden beslissing werd er echter op gewezen dat verzoekster het gebrek aan scholing van haar dochter niet aantoonde en dat het gebrek aan opvang te wijten is aan het afwijzen van haar asielaanvraag. Verzoekster laat verder na om in haar verzoekschrift om met concrete gegevens uiteen te zetten in welk opzicht de aangehaalde problemen een behandeling zouden uitmaken die zou strijden met artikel 3 van het EVRM.

3.11. In de mate waarin verzoekster ter ondersteuning van haar standpunt de twee bij het verzoekschrift toegevoegde artikelen aanhaalt, verwijst de Raad naar hetgeen hiervoor werd overwogen, met name dat een eenvoudige verwijzing naar algemene bronnen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in het land waar verzoekster mag worden teruggeleid niet volstaat om het reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekster aangehaalde artikelen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen waarvan de ernst en betrouwbaarheid zijn erkend, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt toe aan verzoekster om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in de staat waarnaar zij wordt teruggestuurd. *In casu* brengt verzoekster geen enkel persoonlijk element aan waaruit blijkt dat er in haar hoofde een gegronde vrees bestaat voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een eventuele terugkeer naar Italië.

In voorliggend geval voegt verzoekster nog toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang had dienen te vragen aan de Italiaanse overheden. Bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties kan volgens verzoekster de toegang tot de asielprocedure worden ontzegd aan betrokken personen, waardoor het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothecerd wordt. Zoals eerder gesteld maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Italië geen opvang zal genieten en heeft zij nooit verklaard dat de Italiaanse autoriteiten zouden hebben gepoogd om haar te repatriëren naar Nigeria zonder haar asielaanvraag te onderzoeken. Het standpunt van verzoekster kan dus niet worden bijgetreden.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN